

ה"ת 33728/08/13 - מדינת ישראל נגד היתם עאמר, רמזי עכאווי, ח'טאר אבו סאלח, עאדל דבאח

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 33728-08-13 מדינת ישראל נ' עאמר ואח'

בפני	כב' השופט וויליאם חאמד
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. היתם עאמר 2. רמזי עכאווי 3. ח'טאר אבו סאלח 4. עאדל דבאח

החלטה

בקשה לחילוט רכב מסוג מאזדה 6 מספר רישוי 5631065.

משיב 1 הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של סיוע לאספקת סם מסוכן, לפי סעיפים 13 + 19 א' לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג - 1973, וסעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, זאת, בתיק ת"פ 11362-06-12. לפי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, ביום 6.3.12 תיאמו משיב 1 וגל תורגמן ביצוע עסקת סם, ובשעה 18.35 של אותו יום הגיע אחר, שזהותו לא ידועה למבקשת, לתחנת אוטובוס אגד ביציאה מהישוב עין אל אסד לכוון צפת, כשהוא נוהג ברכב נשוא בקשה זו ואשר סופק לו ע"י משיב 1, כשברכב סם מסוג חשיש במשקל 1,152 גרם נטו, וזה נפגש עם גל תורגמן שהמתין בתחנה, והאחרון נכנס לתוך הרכב, שם מסר לו האחר את הסמים הנ"ל.

בגזר דין מיום 5.6.13 נדון משיב 1 למאסר בפועל של 8 חודשים, מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות כספית. ערעור על גזר הדין, שהוגש ע"י משיב 1, נדחה ע"י ביהמ"ש המחוזי.

בפניי בקשה לחילוט הרכב הנ"ל.

לטענת המבקשת, בית המשפט מוסמך להורות כמבוקש לפי סמכותו בהוראת סעיף 36 א' לפקודת הסמים המסוכנים, שכן, העבירה בה הורשע משיב 1 הינה "עבירה של עסקת סמים", כהגדרת הדבר בפקודת הסמים המסוכנים, שהינה

עמוד 1

עבירה שעונשה 20 שנות מאסר ומעלה, ומאחר והרכב שימש לביצוע עבירה זו, ושעה שהוא סופק לאחר על ידי משיב 1, שהורשע בעבירה זו, כאמור, לשם הובלת הסם למקום המפגש ואספקתו לגל תורגמן. עוד נטען כי בית המשפט רשאי להורות על חילוט הרכב מכוח סמכותו לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי, שכן, הרכב שימש לביצוע העבירה, כאשר רכב זה היה בחזקת ובשליטת משיב 1, שמסר אותו לאחר לשם ביצוע עבירה זו. עוד טענה המבקשת כי הרכב רשום על שם חברת "רכב עומרי בע"מ", שלפי הנטען על ידי משיב 2 היא מכרה אותו למועאוויה דבאח, שהינו אחיו של משיב 4, כאשר משיב 4 הצהיר כי הוא החזיר את הרכב לבעלים הרשום הנ"ל.

ב"כ משיבים 1, 3 ו- 4 טען כי בית המשפט אינו מוסמך, בנסיבות העניין, להורות על חילוט הרכב, משלא התקיימו התנאים המקימים סמכות כאמור לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי, מאחר ומשיב 1 אינו הבעלים של הרכב, ולא הוגשה כל ראיה להוכיח בעלותו ברכב זה, ולא מתקיימת זיקה עמוקה בין השימוש ברכב לבין ביצוע העבירה בה הורשע משיב 1, שכן ניתן היה לבצע עבירה זו ללא צורך בשימוש האחר ברכב זה, אשר יכול היה להגיע למקום באמצעות אמצעי תחבורה אחר. עוד טען ב"כ משיבים 1, 3 ו- 4 כי לא התקיימו התנאים שבסעיף 36א לפקודת הסמים המסוכנים מאחר ומשיב 1 לא הורשע בעבירה של עסקת סמים, שהעונש בצידה הינו 20 שנים, אלא בעבירה של סיוע לעבירה של אספקת סמים, שהעונש בצידה הוא מחצית העונש שבעבירה העיקרית, ומשיב 1 לא הוכרז סוחר סמים במסגרת גזר הדין שניתן כנגדו.

אני דוחה את טענת ב"כ משיב 1, 3 ו- 4, לפיה, נסיבות ביצוע העבירה לא מלמדות על זיקה עמוקה בין השימוש שנעשה ברכב לבין ביצוע העבירה בה הורשע משיב 1. העובדה כי שותפו של משיב 1, אשר נהג ברכב וסיפק את הסם למר גל תורגמן, יכול היה להגיע למקום באמצעי תחבורה אחר, לא מבטלת את המסקנה כי הרכב היווה בפועל אמצעי מהותי למימוש העסקה, שהרי האחר הגיע למקום באמצעות רכב זה, כשהוא מוביל את הסמים נשוא העסקה למקום המפגש שתואם מראש, ומר תורגמן נכנס לתוך הרכב וקיבל את הסם מהאחר.

הוראת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי קובעת כי:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל,

לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה

כאמור בסעיף 3, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ

או לגביו הוא בעל החפץ. דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

מכאן, סמכותו של בית המשפט, מכוח ההוראה הנ"ל, להורות על חילוט חפץ שנעשה בו שימוש לביצוע עבירה, מותנית בקיומו של תנאי מהותי והכרחי, והוא, היות החפץ בבעלותו של עושה העבירה אשר הורשע בה. במידה וביהמ"ש מגיע למסקנה כי הנאשם שהורשע בעבירה אינו הבעלים של אותו חפץ, לא תהא לבית המשפט הסמכות להורות על חילוט חפץ זה, בהסתמך על ההוראה הנ"ל.

לאחר עיון בטיעוני הצדדים, בדיונים שהתקיימו בפניי ובטיעוניהם בכתב, ובהודעות שצורפו לטיעוני המבקשת בכתב, שוכנעתי כי לא הוכח, במידה הנדרשת לצורך הליך זה, כי משיב 1, אשר הורשע בביצוע עבירה של סיוע לאספקת סם, הינו הבעלים של הרכב נשוא הבקשה. אומנם, אין בעובדה כי משיב 1 אינו הבעלים הרשום ברכב כדי להביא, כשלעצמה, למסקנה כי הוא אינו הבעלים בפועל של רכב זה, והרי, הרישום במשרד הרישוי בדבר בעלות ברכב אינו ראיה מכרעת להוכחת בעלות ברכב וכזו המלמדת, כשלעצמה, על הבעלות בפועל ברכב מסוים, אלא שהמבחן הוא מבחן מהותי. עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה משיב 1, לא מתארות כי משיב זה הוא הבעלים של הרכב, אף שאין חולק כי הוא שסיפקו לאחר. משיב 1 הצהיר, בדיון מיום 26/11/13 וכן בטיעונו בכתב, כי הרכב לא שייך לו. גם המבקשת, בטיעוניה בישיבת יום 26/11/13, ציינה את עמדתו של משיב 1, לפיה, הרכב לא שייך למשיב 1, בצד עמדתם של המשיבים 2 ו-4, שצינו כי הרכב לא שלהם.

משהוברר כי משיב 1, שהורשע בביצוע העבירה, שנעשה שימוש ברכב לשם ביצועה, אינו הבעלים של רכב זה, לא ניתן להורות על חילוט רכב זה מכוח הוראת סעיף 39 הנ"ל.

הוראת סעיף 36א(א) לפקודת הסמים קובעת כי:

"הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצווה ביהמ"ש, זולת אם סבר

שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט

לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש

או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה.

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה

מביצוע העבירה או שיועד לכך..."

עיננו רואות כי יסוד מהותי והכרחי לקיומה של סמכות לפי הוראה זו לחילוט נכס הוא הרשעתו של אדם בעבירה של עסקת סמים. הרשעה בעבירה שאינה עבירה של עסקת סמים תשלול סמכות זו, "עבירה של עסקת סמים" הוגדרה בפרק ההגדרות בפקודת הסמים כך:

" עבירה של עסקת סמים - עבירה לפי פקודה זו שעונשה מאסר 20 שנים

או יותר".

כל עבירה לפי פקודת הסמים שהעונש בצידה הינו מאסר לתקופה הקצרה מ- 20 שנים, איננה "עבירה של עסקת סמים", והרשעה בעבירה כזו לא תקים סמכות לחילוט נכס לפי סעיף 36 לפקודה. כאמור, משיב 1 הורשע בעבירה של סיוע לאספקת סם. עבירה של אספקת סם מסוכן הינה "עבירה של עסקת סמים", לפי סעיף 13 וסעיף 19 לפקודה, מאחר והעונש בצידה הוא מאסר לתקופה של 20 שנים. יחד עם זאת, עבירה של סיוע לאספקת סם איננה "עבירה של עסקת סמים" מאחר והעונש בצידה הוא מחצית העונש שבצד העבירה של אספקת סם, היינו, מאסר לתקופה של 10 שנים, לפני סעיף 31 לחוק העונשין. העובדה כי המדובר במשיב 1 אשר סייע לביצוע עבירה שהינה "עבירה של עסקת סמים", לא מביאה למסקנה כי העבירה בה הורשע היא בעצמה "עבירה של עסקת סמים". המבחן הקובע לעניין זה הוא העונש שבצד העבירה בה הורשע הנאשם, הוא המשיב 1, ולא העונש הקבוע בצד עבירה אחרת, שהמשיב סייע לביצועה. בית המשפט המחוזי בחיפה, בתיק ת"פ 18316-01-09 דחה בקשה לחילוט רכב של נאשם אשר הורשע בעבירה של סיוע לסחר בסם, תוך שהוא מנמק זאת כך:

"נאשם 2 הורשע רק בסיוע לעבירות הסחר בסמים ולפיכך, בהתאם לסעיף 32 לחוק

העונשין, העונש הקבוע לצידה של העבירה שביצע הוא עד 10 שנות מאסר. אין איפא

במסלול החילוט הפלילי הקבוע בסעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, אפשרות

חוקית להורות על חילוט רכבו..."

משכך, בית משפט זה אינו מוסמך לצוות על חילוט הרכב בהסתמך על הוראת סעיף 36 לפקודת הסמים.

לאור כלל האמור, אני דוחה את הבקשה לחילוט הרכב, מכוח הוראת סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי והוראת סעיף 36 א' לפקודת הסמים המסוכנים..

משיב 2 הצהיר, בישיבת יום 15/9/13, כי אין לו ולחברת "רכב עומרי בע"מ", שהינה הבעלים הרשום ברכב, כל עניין ברכב ובגורלו, וכי הם מכרו את הרכב למועאוויה דבאח, אחיו של משיב 4. משיב 4 הצהיר, באותו דיון, כי הוא רכש את הרכב, אף שההסכם היה על שם אחיו הנ"ל, אך הוא החזירו לאחר שלא הועברה בעלות בו במהלך מספר חודשים לאחר עסקת הרכישה, ובהודעתו במשטרה מיום 20/3/12 ציין משיב 4 כי הוא רכש את הרכב ממשיב 3, מנהל מגרש רכבים השייך למשיב 2 ולחברת "רכב עומרי בע"מ", אם כי החזיר אותו לאחר שלא בוצעה העברת בעלות על שמו. משיב 3 ציין בחקירתו במשטרה מיום 21/3/12 כי הוא מכר את הרכב למשיב 4 אם כי לאחר שלא עלה בידו להעביר את הבעלות על שם משיב 4 הרכב הוחזר אליו והוא העבירו למגרש רכבים אחר על מנת למכור אותו. ב"כ משיבים 1, 3 ו-4 טען כי הרכב שייך למשיב 3, אף שזה חזר בו מהבקשה לקבלו לידי, אשר הוגשה במהלך משפטו של משיב 1, והוסיף כי אחר בשם נידאל אבו לטיף מסוכסך עם משיב 3 בקרש לרכב.

לאור המתואר יש לקבוע כי משיבים 1, 2 ו-4 הצהירו בבית המשפט, במסגרת הבקשה בפניי, כי הרכב אינו שלהם, ומשכך, הם לא טוענים לזכות בו, בעוד שמשיב 3 הוא היחיד, מבין הצדדים לבקשה בפניי, אשר טוען לזכות ברכב, והראיות שהוגשו בפניי תומכות בגרסתו זו של משיב 3, כאמור לעיל, בעיקר הודעותיהם במשטרה של משיב זה ושל

משיב 4, שהרי, האחרון טען במשטרה ובבית המשפט כי הרכב הוחזר על ידו למשיב 3, לאחר שלא ניתן היה להעביר בעלות ברכב על שמו הוא, ומשיב 3 מסר במשטרה גרסה התומכת בכך, ואישר כי הוא קיבל חזרה את הרכב מאת משיב 4, מהסיבה הנ"ל, והניח אותו במגרש אחר עד למכירתו. לא הוגשה כל בקשה מאת צד שלישי, שאינו צד להליך כאן, לקבלת הרכב בטענה לזכות בעלות או אחרת בו.

סוף דבר

אני מורה להשיב את הרכב נשוא הבקשה לידי משיב 3, בכפוף להצגת רישיון רכב וביטוח בתוקף, ולאחר שמשיב 3 ישלם את הוצאות התפיסה והאחסון של רכב זה, במידה וחלות כאלה בגין כך.

אני מעכב ביצוע החלטה זו לתקופה של 30 ימים מהיום, על מנת לאפשר למי מהצדדים לערור עליה, במידה ויחליט על כך.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים, בדואר רשום וכן בפקס.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.